

CINE A FOST TRAIAN?

Suntem învățați nu numai o istorie care nu ne aparține, dar trebuie să ne și mândrim cu ceea ce nu ne aparține; peste tot ni se spune că „ne tragem” din doi bărbați, dintr-un DECEBAL, un adevărat erou național și dintr-un... TRAIAN. Câți dintre noi știu însă cine a fost acest TRAIAN și ce a făcut el pentru noi?

Să începem cu ce „a făcut” pentru noi:

- Ne-a zdrobit și cucerit 14 % din Dacia;
- Ne-a furat tezaurul (așa cum mai târziu o vor face și alții).

Prin trădarea acelei „cozi de topor” Bacilis, confident al regelui dac, romanii descoperă în albia râului Sargesia tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur și 331.000 kg de argint; pentru acea vreme un tezaur fabulos, în fața căruia până și faraonul Egiptului apărea sărac. Și aceasta, într-o țară „sălbatică” și „necultivată”! ...Într-o țară care nu știa să vorbească și să socotească... Într-o țară care a fost fericită să dea totul romanilor ca să învețe... „LATINA”, limba pe care ei, dacii, o vorbeau de mii de ani! Și după cucerirea sângeroasă a mai puțin de un sfert din teritoriul Daciei, tot el, Traian, a continuat să stoarcă tot ce se mai putea de la noi (la fel ca alții, aproape două milenii mai târziu).

Cine a fost Traian?

Marcus Ulpius Traianus este fiul unui comandant de legiune (de origine mai puțin romană) care va ajunge mai târziu guvernatorul Siriei și Asiei.

În urma victoriilor militare ale lui Traian împotriva germanilor, împăratul Nerva îl va adopta ca fiu la 27 octombrie 97, proclamându-l asociat la putere. El, Traian, nu ne-a iubit niciodată, ci dimpotrivă...

*Fig.31. Traian „strămoșul”. Chiar acest pederast să fie „strămoșul” neamului nostru domnilor istorici ?” Moneda de la Traian”, din bronz , bătută în anul 114 d.H. Pe aceasta scrie : ”Împăratului Caesar Nerva Traianus Augustus Germanicus Dacicus, cel mai mare preot , cu putere Tribuniciană și consul a șasea oară, părinte al patriei”.
*Kunsthistorisches Museum , Viena, RIC, pp. 286-289.**

**Fig.32. Și din nou
capul „strămoșului”.
Descoperit la Ostia, M.I.R.S.R.**

Ce ar avea el în comun cu noi? Ceea ce au avut în comun cu noi și alții mai târziu când ne-au cucerit, ne-au jefuit tezaurul, și nu numai o dată... după primul și după al II-lea război mondial, care ne-au dat marele seism civilizator... MARXISMUL!

Triumful lui Traian a însemnat pentru noi înfrângere: în toamna anului 106, în loc ca țăranii daci să-și strângă recoltele, erau mânați la Roma pentru a fi sacrificați în circuri în cinstea triumfului lui Traian. După înfrângerea lui Decebal, Traian și-a amânat intrarea „triumfală” în Roma până la sosirea mamei sale „iberice” din Spania, ținând s-o aibă lângă el în acele momente mari de bucurie, când întreaga Dacie plângea și-și jelea morții ale căror suflete se ridicau spre ținuturile din cer ale zeului Ghebeleizis sau spre ținuturile subpământene ale lui Zamolxe... Și noi ne mândrim astăzi cu... Traian! O treime de an (123 de zile) au ținut petrecerile și serbările populare la Roma. Din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii veneau solii, trimise anume să ia parte la aceste serbări; și toate cheltuielile au fost suportate de acel El Dorado... acea

Californie a antichității, jefuită de romani în frunte cu „marele nostru strămoș” - TRAIAN!

În cea mai frumoasă piață a Romei s-a înălțat în amintirea acestei biruințe, cu banii noștri, un monument de marmură ce se cheamă COLUMNA LUI TRAIAN, construită de marele Apolodor din Damasc...

Un învățat german, Theodor Mommsen, scrie despre Columna aceasta că este „o carte de tablouri săpate în piatră”³². Având 124 de tablouri cu 2000 de figuri în relief, ea înfățișează momente însemnate din luptele romanilor cu dacii.

Setea de „glorie ostășească” și de expansiune politică l-au cam ținut pe Traian departe de soția sa, împărăteasa Plotina - mult lăudată pentru virtuțile ei - și mult mai aproape de tinerii soldați. Dorința lui

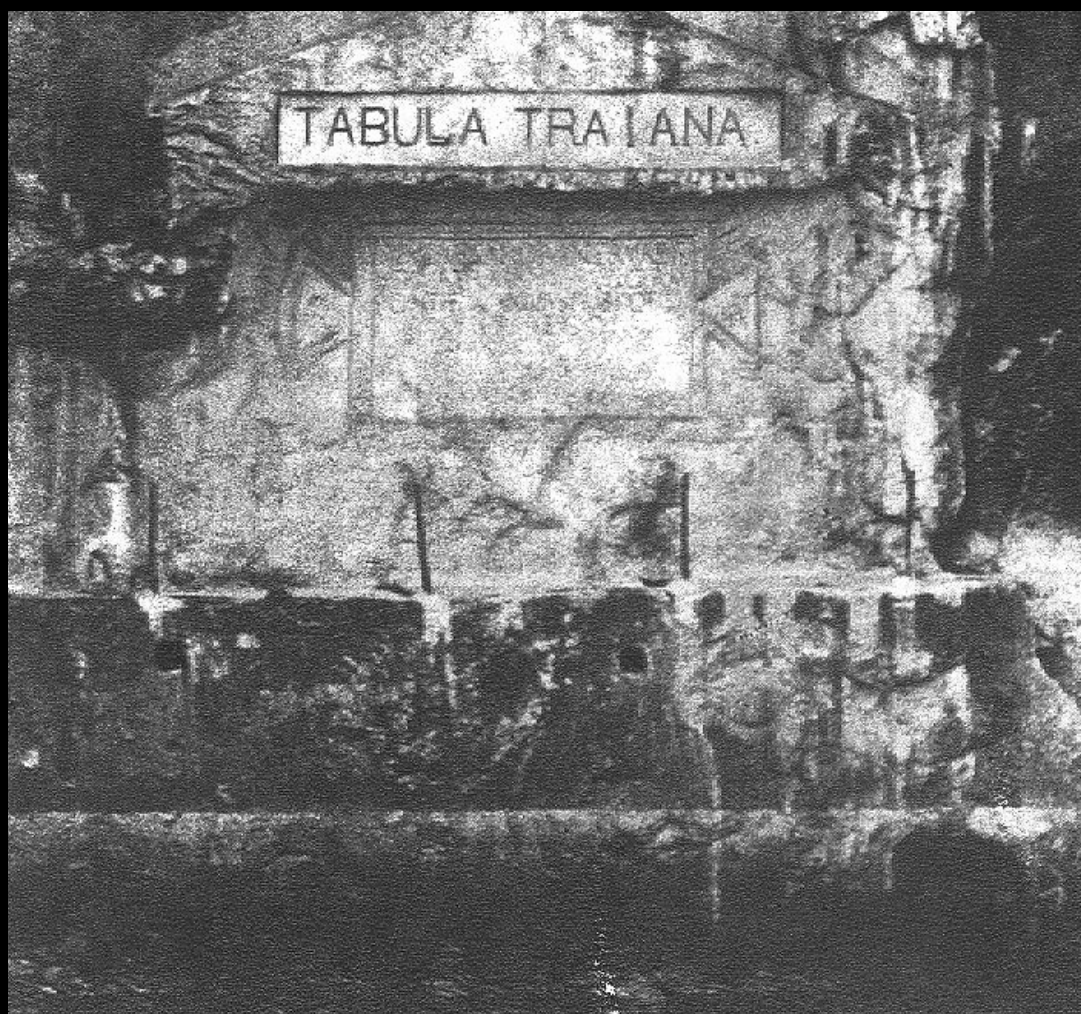
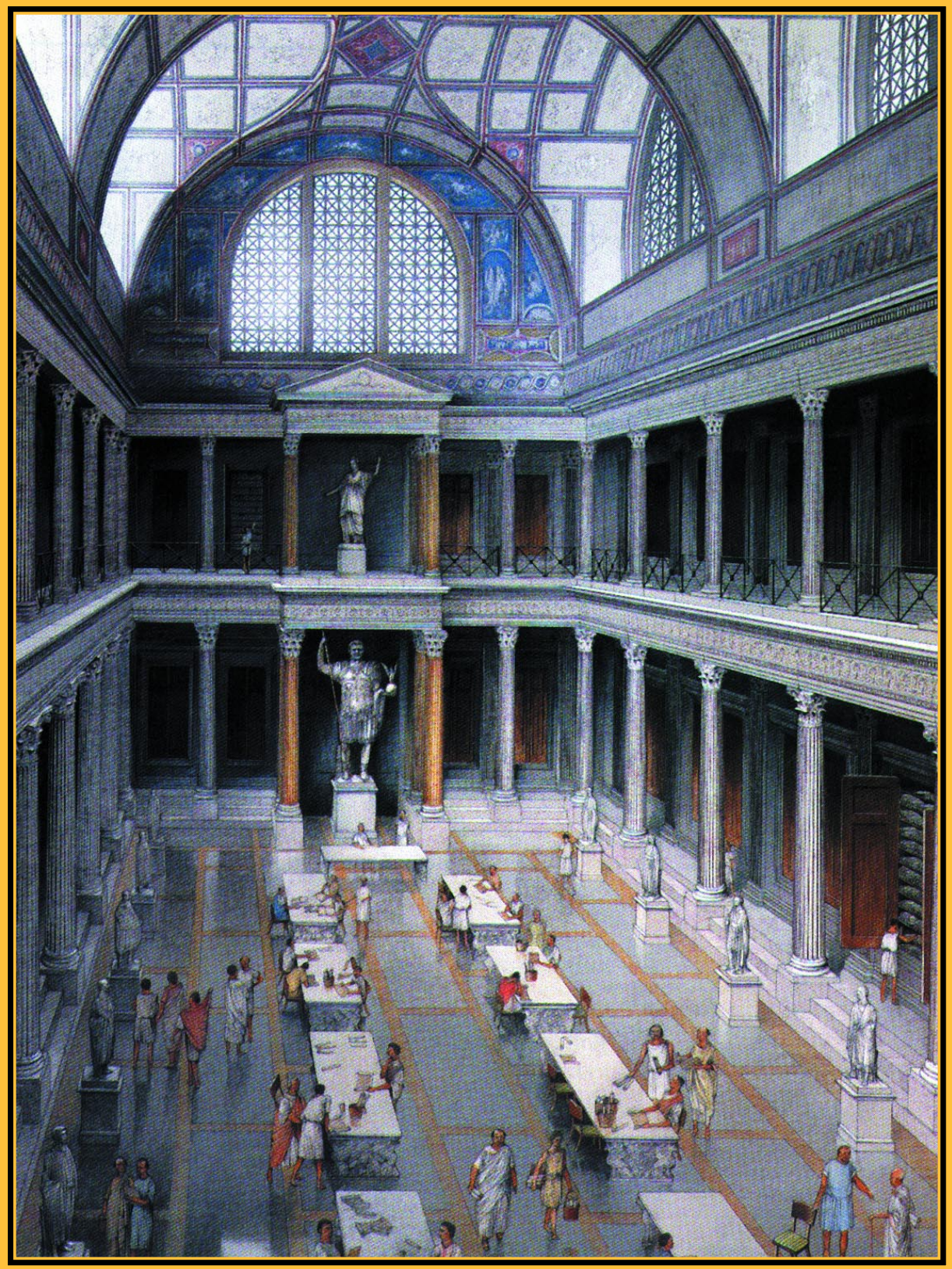

Fig.33. Tabula Traiana comemorând REPARAREA și ÎNTĂRIREA drumului de la Cazane de către împăratul Traian. Au mai reparat la acest drum tăiat în piatra Cazanelor și alți împărați romani înainte de Traian: Tiberius, Claudius și Domițian, dar cine i-a fost constructorul nu este clar. Dacii erau adevărați artiști în tăiatul celor mai tari granituri, așa cum este andezitul și de asemenea în metalurgia fierului îi întreceau cu mult pe romani. În plus Dacia era un fel de El Dorado al antichității în ceea ce privește aurul și în general bogățiile ei. Așa că apare mai plauzibil ca drumul de la Cazane să fi fost construit de către daci la fel cum tot ei au construit și podul de piatră de peste Dunăre (re-construit mai târziu de Traian și din nou de dacul Constantin cel Mare) la peste 100 de ani de la retragerea armatelor romane, atunci când vecinii unguri ne spun că locurile erau pustii și îi așteptau pe ei să sosească și să le populeze - 800 de ani mai târziu. De ce oare Constantin cel Mare a vrut să cheltuiască o mulțime de bani, timp și brațe de muncă, ca să reconstruiască un pod peste Dunăre, ce-l lega de o zonă depopulată? Chiar așa să fi fost el de „risipitor”?

Fig. 31-32-33 – după „STRĂMOȘII ROMÂNILOR, vestigii milenare de artă și cultură. Decebal și Traian“. I. Miclea și R. Florescu, Ed. Meridiane, 1980.

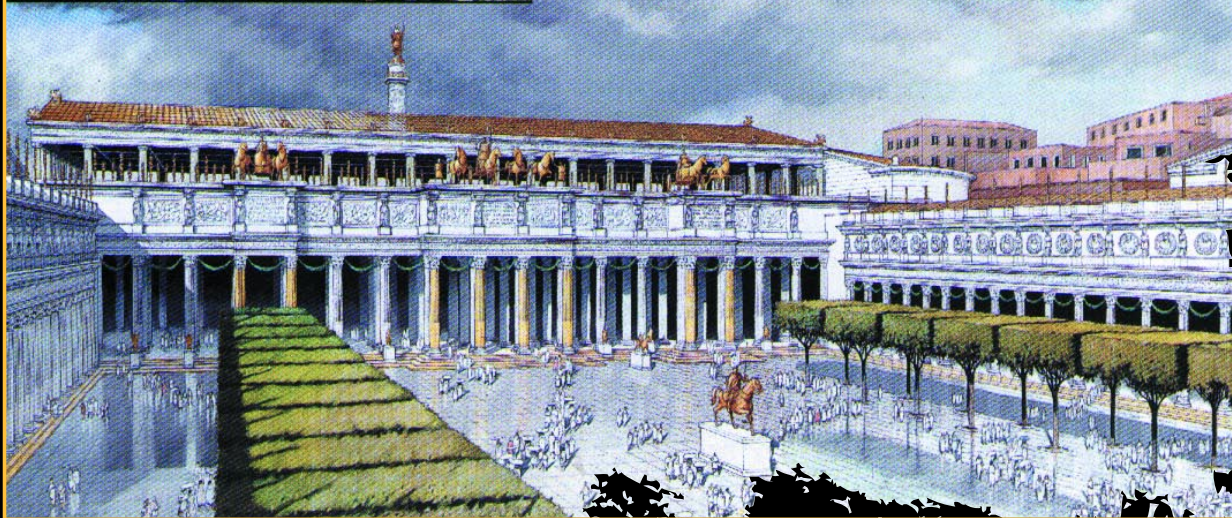
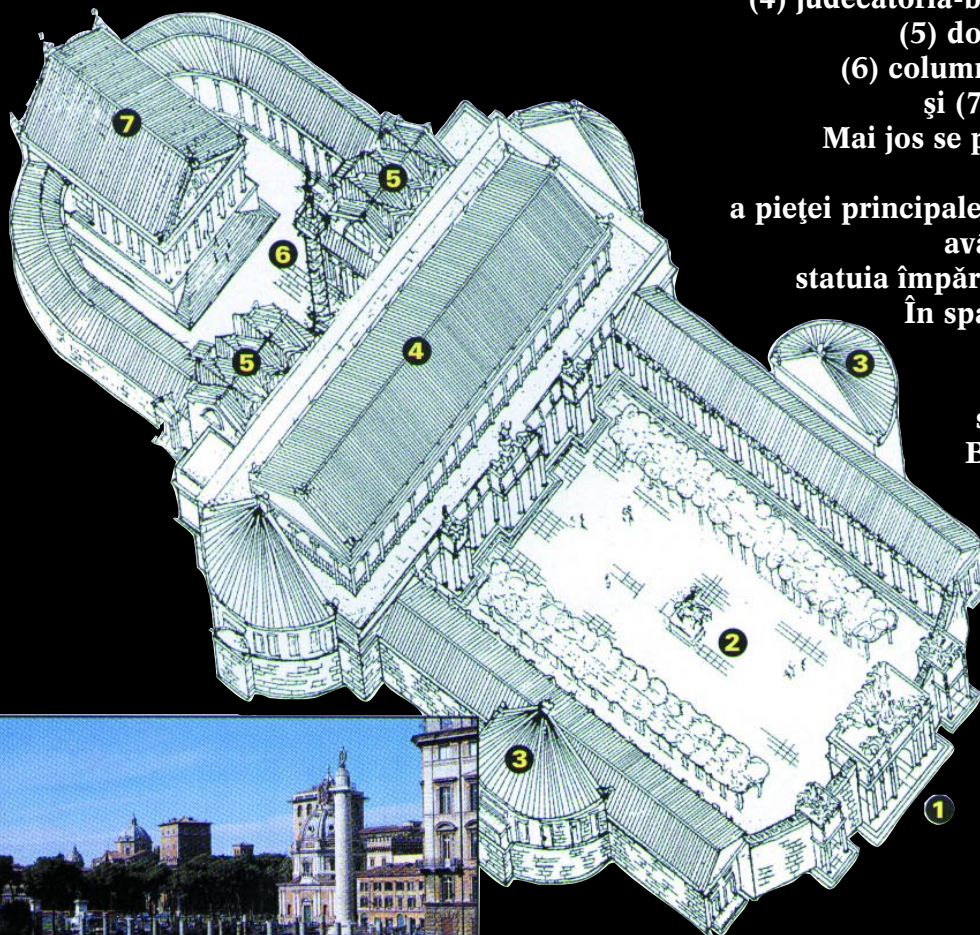
*Fig.34. Putem vedea una dintre cele două biblioteci din forumul lui Traian, în care încăpeau 22.000 de manuscrise. La mese îi putem vedea pe cei ce le studia. Această construcție, ca de altfel întregul forum, s-a construit cu aurul adus din Dacia, de la noi, pe care James E. Packer, în Arheology Magazin, feb. 1998, o descrie ca „Un regat barbar foarte bine organizat”
Vezi și fig.35,36 din același Jurnal de Arheologie*

Fig.35. Reconstrucția planului „Forumul lui Traian”:

- (1) arcul de triumf de la intrare,
- (2) statuia împăratului călare,
- (3) bastioane semicirculare,
- (4) judecătoria-basilica Ulpia,
- (5) două biblioteci,
- (6) columna lui Traian,
- și (7) templul lui.

Mai jos se poate vedea o reconstrucție a pieței principale a forumului, având în centru statuia împăratului călare.

În spatele acestuia se află intrarea spre tribunal, Basilica-Ulpia cu Columna lui Traian în spate. Și toate acestea au fost ridicate în cinstea cuceririi a 14% din teritoriul Daciei!

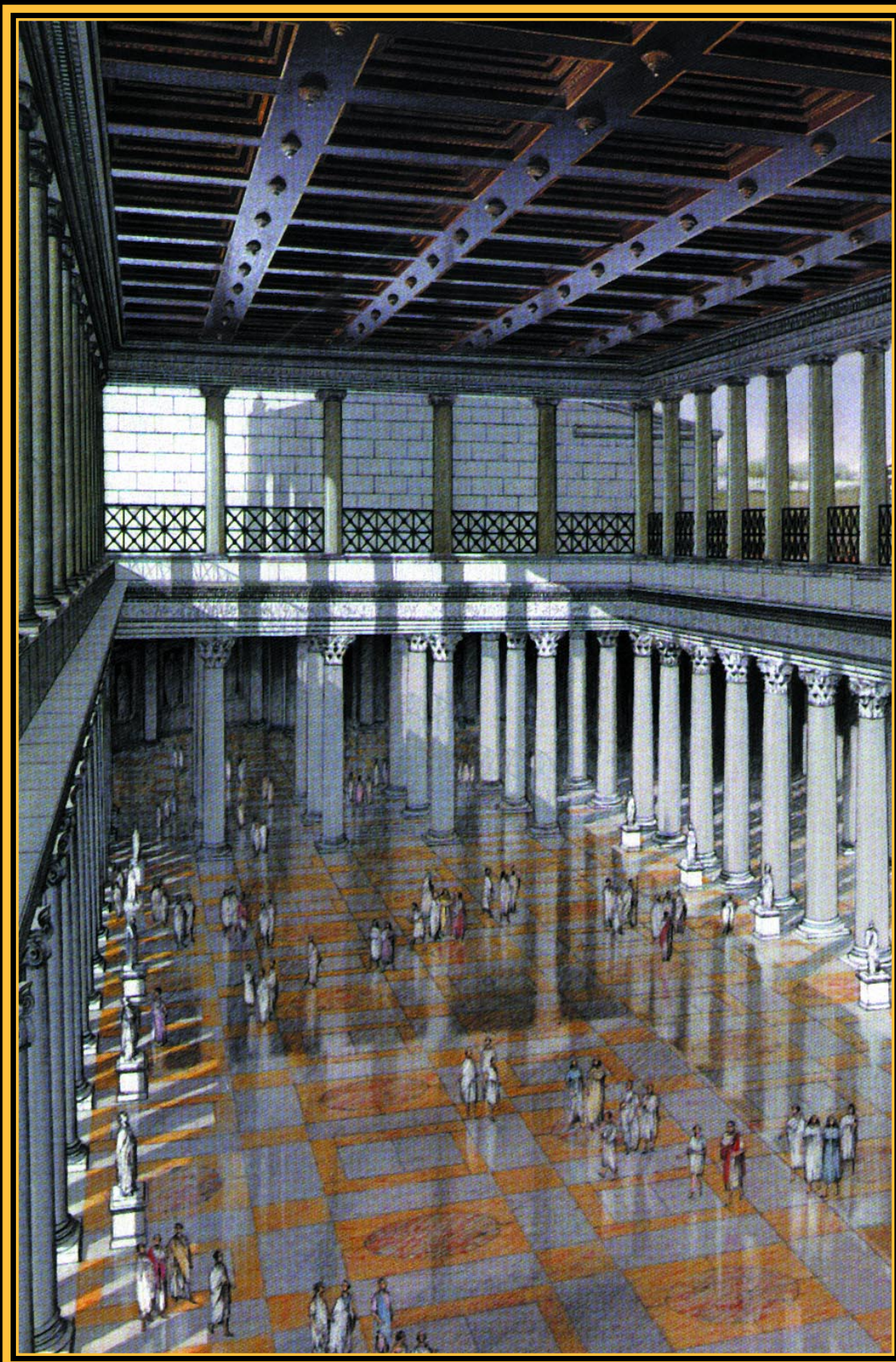

Fig.36. Basilica Ulpia are aspectul unui tribunal. Construită în marmură, „material de import” foarte scump în acea vreme, aducea o strălucire și o eleganță liniștitoare acestui loc. Columnele care sprijineau zidurile aveau în fața lor statui colosale ale... prizonierilor daci (!) pe atica Basilicei Ulpia unde marmura turcească albă cu vene violete, numită „pavonazzetto” îi făcea pe aceștia să pară mai impunători decât împăratul însuși. Treptele care conduceau la structurile din forum erau din marmură galbenă cu vinișoare violete „giallo antico”, dând un aspect elegant centrului pavat și el în marmură albă de culoare neutră. Noi azi nu vrem să știm prea mult despre strămoșii daci, dar ei romanii au fost așa de fericiți de victorie încât au sărbătorit-o nu numai prin construcția acestui forum dar și prin „cea mai lungă sărbătoare din lume,,. În Roma antică victoria asupra noastră s-a sărbătorit oficial 123 de zile!

**Fig.34,35,36,37*

Archaeology magazin, jan-feb. 1998

„Archaeological Institute of America, New York, U.S.A.

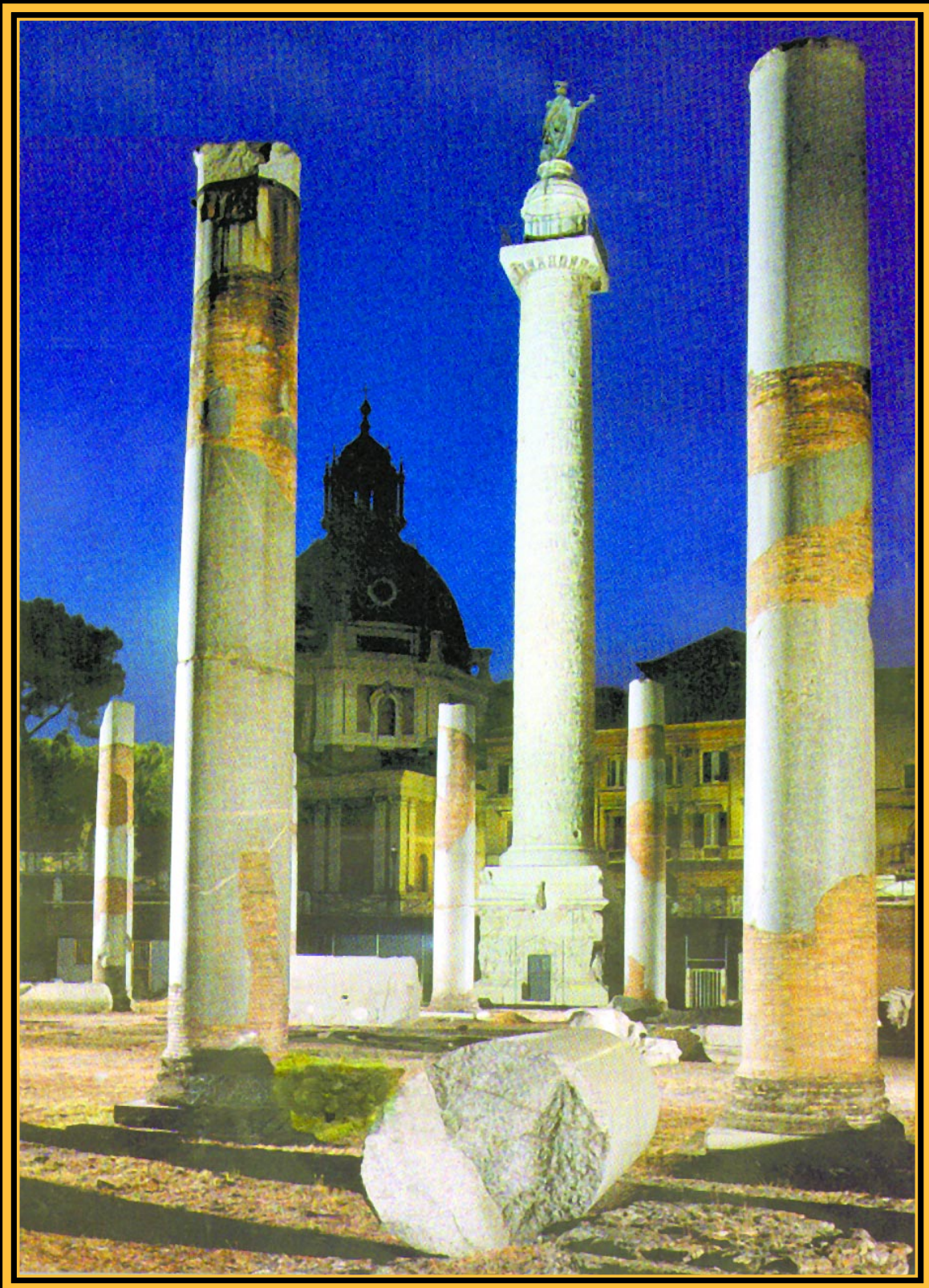

Fig.37. Aceasta este tot ce a mai rămas azi de la „viteazul străbun”: ruine, ruine și iar ruine în mijlocul cărora se-nalță-n piatră Nemuritoarea Istorie a Nemuritorilor Daci, adevărații noștri străbuni.

În vârful Columnei nu se mai găsește „STRĂMOȘUL“ ci Sf. Petru, plantat acolo de creștinii noștri în secolul XVI în concordanță cu dispozițiile bisericii de atunci.

Fig.38. Această cupă tracică terminată cu un cap de sfinx, are o vechime de peste 2.300 de ani. Bogăția tracilor era nemăsurată. În cartea a 10-a a Iliadei, Homer spunea despre regele trac Rhesoss: "Carul lui de luptă era o operă de artă fiind lucrat în aur și argint, iar armura lui făcută din aur masiv îl făcea să arate ca un nemuritor."

**Time magazin, p. 62-63, aprilie 27, 1998.*

Traian era să-l ajungă pe Alexandru Macedon, așa că, pornind la luptă contra PARTILOR, cotropind Armenia (în 114), Mesopotamia (în 115) și Assyria, un fel de boală îl atinge pe câmpul de luptă din Cilicia și astfel moare marele nostru „strămoș”.

Italienii l-au cam uitat, dar noi...nu! Noi îl „iubim”...Nu este el „strămoșul” nostru!? Grecii se mândresc cu tracul nostru Alexandru Macedon care i-a îngenunchiat și cucerit, uitându-și adevărații eroi... Noi, tot așa ne mândrim cu ce nu e al nostru, cu Traian! Ba într-un timp și cu Stalin... ce apărea pe prima pagină din abecedarele românești, ani la rând; și mai era și ctitor de oraș românesc, Brașovul devenind, ce ironie a sorții, orașul Stalin...

Citindu-l pe d-l Ramino N. Georgescu din New York (vezi Danubius, „**Prin Cenușa Imperiului**” Anul 1, nr.3), nu poți să nu-i apreciezi intuiția, patriotismul și umorul atunci când se referă la felul în care istoria ne este re-interpretată și predată în școli și universități.

Au trecut aproape 2000 de ani de la „vizita” de pomină a împăratului roman Nerva Traianus în Dacia, ne spune sus-numitul autor. O vizită nedorită, nesolicitată, nenorocită. În urma ei un popor mândru, dârz, viteaz și-a pierdut, prin grija istoricilor prezenți, Patria, Identitatea.

De atunci multe s-au schimbat în lumea aceasta. Imperiul Roman însuși s-a dus, praf și pulbere, în jos, pe Apa Sâmbetei/Tibrului. Lovitura de grație i-a dat-o un oarecare „barbar”, Alaric, care, din toată cultura Romei, nu s-a învrednicit să învețe decât două cuvinte: Vae Victis !

Răscolind prin „Cenușa Imperiului” R.N. Georgescu face o istorie comparată, între cea a dacilor și cea a evreilor, iar paralelele sunt uluitoare:

- Până la venirea romanilor ambele țări și popoare aveau un trecut impresionant, luptaseră dârz, eroic împotriva reichului roman aproape în aceeași perioadă de timp, secolele I și II d.H.

- Ambele țări au fost desființate ca state independente, ambele au plătit tribut greu „păcii romane”.

- Ambelor popoare li s-au sfărâmat și li s-au ras de pe fața pământului străvechile și mândrele lor capitale; în schimb s-au procopsit cu capitale noi, de data asta ...de fabricație romană... Dacii s-au trezit cu Ulpia Traiana Dacica Sarmisegetusa iar evreii cu... Aelia Capitolina...

- În semn de înalt respect și considerație pentru rezistența lor eroică dar mai ales pentru a se putea spune „vedeți pe cine am bătut noi?”, ambelor popoare li s-a rezervat câte o pagină de onoare în letopisețul în piatră al Romei. Nouă, dacilor, o columnă de marmură închinată lui Traian; evreilor, arcul de triumf, din travertin, al lui Titus.

Gândiți-vă acum că fără acești daci de pe Columna lui Traian, de pe Arcul de triumf al lui Constantin cel Mare, din „Piața Poporului“, din „Piața Sfântul Petru” etc... (sunt peste 187 de statui de daci la Roma), Roma ar rămâne pustie.

Dar să vedem ce s-a întâmplat cu aceste două popoare, de daci și evrei, după 2000 de ani.

Evreii au rămas evrei și își zic la fel și azi, evrei; statul lor se numește la fel, Israel, religia lor este aceeași, mozaică.

Dar dacii? Ei bine, dacii au ajuns „români”; în imaginația lor pervertită ei se vor și se cred, prin „bunavoința” istoricilor lor, bastarzii propriilor lor călăi(!)....

Țara lor, Dacia, una dintre cele mai vechi și mai temute țări ale continentului, a dispărut pur și simplu de pe harta lumii, a ajuns „România”, o colonie romană benevolă(!), un pașalâc postum al Imperiului Roman, o țară inventată, o țară de operetă, o țară a surâsului jenant, penibil, o țară cu nume de furat, cu ADN falsificat.

Nici romanii, dușmanii de moarte ai dacilor, care i-au supt sângele, aurul și bogățiile Daciei, nu au cutezat să se atingă de numele ei sfânt, DACIA. Dar vin politicieni bonjuriști, bufonii neamului, și îndrăznesc a scrijeli slove strâmbe și străine pe fruntea de granit a Patriei Dacia și-i schimbă numele. Trebuie județ mare și pedeapsă și mai mare pentru aceste crime de înaltă tradare.

Li se atribuie evreilor multe slăbiciuni; dar nimeni nu poate să le conteste îndârjirea, disperarea, fanatismul cu care își apără identitatea, îndeplinind în acest fel una din poruncile fundamentale ale Universului... fii și rămâi tu însuși ! Cine face asta merită toată considerația și tot respectul.

Poporul evreu a plâns vreme de 2000 de ani dar astăzi el s-a regăsit din nou în aceeași patrie, sub aceeași religie, în aceeași limbă, sub același nume.

Iar noi, dacii, cotropiți și jefuiți ca și evreii sau poate încă și mai rău decât ei, noi ne hlizim, noi cântăm osanale postume cotropitorilor, celor care au ucis tot ce aveam noi mai scump, Patria. Ascultați numai aceste versuri din „Pui de Lei” și n-o să vă vină să credeți urechilor: „Și unu-i Decebal cel Falnic/ Iar celălalt Traian cel Drept...”

Ce putem spune despre o astfel de istorie?

Cui să-i mulțumim pentru ea ?

CEL MAI MARE IMPERIU DĂCIC AL EREI NOASTRE

În momentul de față când toate popoarele moderne își caută cu strășnicie „acte de identitate istorică“, ar fi o crimă din partea noastră, a dacilor, să fim nepăsători la ceea ce ne aparține.

Dacă am auzit de Burebista, Deceneu și Decebal ca despre cei ce au contribuit la formarea și menținerea regatului Dac, iar despre Traian ca cel care a căutat să distrugă civilizația dacă cucerind 14% din teritoriile ei, furându-i tezaurul și transportându-l la Roma unde a fost topit (parte din monedele turnate din el fiind date cadou celor ce au luat parte la jefuirea, așa-zisa „cucerire” a Daciei), să vedem ce s-a mai întâmplat cu marele neam al tracilor (pelasgilor).

În jurul anului 300 după Hristos, marele neam al tracilor având nucleul dacic ca element conducător, ajunge din nou în fruntea tuturor neamurilor europene și... ale lumii. Împăratul Galerius cel Bătrân, fiul Romulei (femeie dacă din cetatea Recidava), pe numele lui adevărat Văcarul (Armentarius), după ce primește de la Senatul roman titlul de împărat roman, se declară dușmanul numelui de roman considerându-l impropriu, schimbând numele din Imperiul Roman în acela de Imperiul Dacic,³³ deoarece majoritatea populației acestui imperiu era formată din daci-traci, ca de altfel și armata.

Limba dacică este cunoscută în istorie sub numele de „latina vulgară“, fiind de fapt limba imperiului. Scriitorul roman Lactantius în „Romanos Dominarentur”³⁴ se plânge că dacii nord-dunăreni au ajuns stăpânii romanilor, iar toată suita lui Galerius cel Bătrân provenea din dacii de la nordul Dunării.

Fig.39. În Țara Zeilor, Țara Dacilor având sub picioare ziduri de cetăți și temple, încă parțial sigilate sub pământ. De la stânga: colonelul Nicolae Mereuță, fostul comandant al corpului de pază al președintelui Moldovei Snegur, Eu și Andrei Vartic, după un drum de munte de peste 18 Km. Natura ne-a răsplătit efortul. De ce oare își construiau Ei dacii cetățile în creier de munți și în mijlocul țării ? Au fost acestea cu adevărat cetăți ori după cum spune Andrei au fost nimic alceva decât puncte de observație astronomice, geodezice ori.... De ce dacii le înconjurau cu ziduri „nemuritoare” iar în mijlocul acestora nici măcar nu nivelau ori terasau terenul ?

*Fig.40. În mijlocul Tesalonicii găsim și azi Arcul de Triumf al lui Galerius (Ler Împărat), realizat din marmură albă, cu sculpturi și decorații în relief, reprezentând victoria împotriva persilor (290-297 d.H.). Niels Hannestad afirmă că monumentul este „cel mai important dintre monumentele tetrahice păstrate”, consemnând pentru eternitate *triumful dacilor în întreaga lume antică, orientală și occidentală*. Figurile comandanților daci sunt peste tot. De ce oare grecii nu se întreabă azi de ce s-a construit acest*

Arc de Triumf pe „teritoriul lor” și de ce suntem noi pe el ? De fapt el nu reprezintă nimic istoric pentru grecii care își adjudecă, incorect, acest teritoriu. Acest Arc de Triumf al strămoșilor daci, avea la început patru picioare... doar două mai există azi. Cui să-i pese? În anul 311 d.H., Ler Împărat, înainte de moarte (din cauza unei infecții), va da decretul de *Liberă practică a cultului creștin*. Îi vor urma la tron cei doi nepoți : *Galer cel Tânăr* și ceva mai târziu *Constantin cel Mare*. Acesta din urmă va reconstrui și *Podul de Piatră* de peste Dunăre, făcut inițial de străbunul său *Burebista*. De ce oare a reconstruit acel pod când se știe că romanii se retrăseseră din nordul Dunării de aproape 200 de ani iar „locurile erau pustii” (îi așteptau pe unguri, goale, încă 800 de ani, ca să sosească și să și le adjudece). În depărtare se vede și *Rotunda*.

Fig.41. O altă vedere al Arcului de Triumf al lui Ler Împărat, unde putem vedea relația lui cu *Rotunda*. *Galer cel Bătrân* era copil din flori al *Romulei*, femeie dacă din cetatea *Recidava*, slujitoare a cultului *Zalmoxian*. El va schimba numele *Imperiului Roman* în *Dacia Mare* în anul 305 d.H. Ler Împărat, ca ginere al lui *Dioclețian*, a avut un nume rău printre creștini, dar a fost un general de geniu, fiind asemuit de către *Niels Hannedstad*, cu *Alexandru Macedon* (alt trac). Reînființarea Imperiului Daciei Mari i-a făcut pe daci să devină din nou stăpânii lumii. Cântecul și colindele noastre îl omagiază și azi pe El, *Ler Împărat*.

Scriitorul Eusebiu spune că tot el, *Galerius*, a dat armatelor sale, încă de la început, vechiul drapel al dacilor, *Șarpele Gnostic* (lucrat din aramă, piele sau chiar stofă). El s-a declarat cel mai mare dușman al numelui de roman (Fontes, II, 6-7) și a mutat capitala statului *Dacia Mare*, acasă, pe teritoriul nostru, la *Tesalonic*. *Lactanius*, un cronicar roman, nota în 325 d.H. că *Galer cel Bătrân* este „o fiară cu totul străină de sângele de roman” (Fontes, II, 7).

Fig.42. Rotunda din Salonic, o construcție solidă, cu pereți groși, a fost construită de Galerius ca un adăos enormului palat unde acesta își avea locuința. Rotunda era legată de palat printr-un bulevard mărginit de coloane frumoase și care, în final, trecea pe sub Arcul lui Galerius. De ce el, *Ler Împăratul*, a construit această Rotundă, nu se știe. Se presupune că ea ar fi trebuit să-i servească drept Mausoleu. Alții consideră că trebuia să servească drept sală de recepții. În timpul lui Teodosius ea a fost transformată în biserică, interiorul fiindu-i vandalizat, apoi decorat cu scene religioase creștine. Norocul nu-i surâde nici cu creștinii, așa că în 1590 a devenit moschee.

Același Constantin cel Mare va muta capitala imperiului la Constantinopol, iar prin *edictul de la Milano*, din 313 d.H., va face creștinismul să fie obligator, pe teritoriul imperiului. El va ridica la Roma un arc de triumf pe care dacii sunt reprezentați prin opt statui, fiecare de peste trei metri înălțime.

Astfel că *din cuceritori, dacii au devenit cuceritori, schimbând numele imperiului roman în imperiul dacic*, aceasta fiind concluzia celui mai mare dușman al dacilor de atunci, Lactantius, în 325 d.H.

Galerius cel Tânăr, fiu al sorei lui Galerius cel Bătrân, a fost numit, înainte de a ajunge împărat, cu numele dacic cel adevărat, Dara³⁵. Acești doi mari conducători ai Imperiului Dacic, ridică la Salonic un Arc de Triumf în cinstea apogeului ascensiunii dacice.

Tot nouă, dacilor, ne datorează creștinii libertatea cultului lor. Galerius cel Tânăr, împăratul Daciei în anul 311 d.H., elaborează o lege de toleranță prin care se acordă credincioșilor creștini libertatea cultului, cu condiția să se roage lui Dumnezeu pentru el și pentru stat³⁶. După preotul D. Bălașa³⁷, în timpul celor doi împărați Galerius, statul imperial al Daciei se reorganizează în provincii conduse de un voievod („voievod” fiind un cuvânt dac cu sens de luptător, războinic, el corespunzând cuvântului slav „cneaz”). El s-a păstrat de-a lungul secolelor nu numai în istoria noastră, dar și prin locurile unde am fost și mai suntem... ca de exemplu, ținutul Voivodinei inclus azi în Iugoslavia, unde românii locali se luptă pentru eliberarea lui de sub sârbi.

Tot D. Bălașa, în lucrarea citată, menționează că între daco-romani, cel dintâi voievod, necunoscut până în prezent, a fost Vlahernus (nume provenind de la cuvântul Vlah, cum de altfel încă îi numesc pe macedoneni, grecii și azi cu dispreț).

Ca și cum doi împărați daci în fruntea imperiului nu ar fi fost de ajuns, lui Galerius cel Tânăr îi urmează la conducerea noului Imperiu Dac, un altul, născut în satul dac Niș de la sudul Dunării, Constantin cel Mare, cel ce ridică Arcul de Triumf de la Roma, pe care apar o parte din figurile comandanților daci. Tot el și-a mutat reședința la SIRMIMUM, iar la scurt timp după aceea la SERDICA, în DACIA MEDITERRANEA, despre care va face declarația semnificativă: „ROMA mea este SERDICA”. Tot el reconstruiește podul de piatră de peste Dunăre (*construit de străbunul său Burebista și nu de... Traian*), adăugându-i un castru cu patru turnuri și un edificiu cu numeroase încăperi.

De ce oare cineva ar fi avut interesul să cheltuiască sume mari de bani, atunci în antichitate, ca să reconstruiască un pod acolo, departe

peste Dunăre, când „romanii se retrăseseră deja... iar locurile erau pustii...” cum le place unor istorici vecini să susțină ...?

Citind cartea d-lui profesor Augustin Deac³⁸, „Istoria adevărului istoric” te vezi purtat de la tăblițele de la Tărtăria la istoricul român de naționalitate turcă Ali Ekrem, care vorbește de „Oguznam”, cea mai veche cronică turcă, tradusă în limbile germană, franceză și rusă, încă din secolul al XVII-lea, dar de care „marii” noștri istorici nu au aflat încă; în ea se menționează că în anul 839 exista o Țară a Românilor... dar unde era ea pe harta Europei?

Nu am auzit niciodată vorbindu-se de atlasul german din 1826 care arăta popoarele Europei anului 900 unde „Walahii” se întindeau din Panonia pâna la Nipru, menționându-se și cinci voevodate vlahice.

Ce pot spune de descoperirea scrisorii unui conducător cazar, referitoare la sec. al VIII-lea în care se vorbește de Țara Ardil cu 100 de ani înainte de sosirea ungarilor (deci numele Ardeal nu vine din ungurescul Erdely).

În anul 1937 la cel de-al II-lea Congres Episcopal romano-catolic din Ungaria s-a vorbit despre lucrarea preotului și arheologului romano-catolic Lukacs Karoly, care a păstorit 10 ani în zona lacului Balaton (fostul Hercuniates de pe vremea dacilor) și unde a găsit urme arheologice de: palate, biserici și conace românești din secolul al X-lea.

În cronică împăratului Friederich al II-lea Barbarossa, de prin anul 1189, se atesta existența unei țări „Walahia” între Dunăre și munții Carpați, descriindu-se cu lux de amănunte granițele.

Descifrarea de către aromânul Stefanovschi a inscripției de pe inelul de aur de la Celei (Sucidava) din județul Gorj, precum și a inscripției de pe inelul de la Ezereva, Bulgaria de azi.

Răspândirea credinței lui Hristos s-a făcut în limba dacă, de către sfântul Andrei, fratele lui sf. Petru la nordul Dunării, și de către sf. Pavel, la sudul Dunării, vezi Biblia lui Wilfila (scrisă în limba carpato-dunăreană la începutul secolului IV).

Ce mai putem spune de lucrarea cărturarului daco-român din sec. al IV-lea, Aeticus Dunăreanu, intitulată „Cosmographia”, scrisă

în limba română-dunăreană cu alfabet geto-dac, limba vorbită de cele 3-5 milioane de locuitori de pe vremea lui Burebista.

Noi am vorbit aceeași limbă dacă în fața romanilor, goșilor, gepizilor, hunilor și slavilor și continuăm să o vorbim cu schimbările care survin în orice limbă în decursul mileniilor.

În raportul diplomatului bizantin Panites Priscus, aflat în anul 448 la curtea neîmblânzitului Atila, se menționează câteva cuvinte clare daco-române ca: meu, mied, colibă; iar la masa dată de Atila în cinstea diplomaților s-a vorbit și în limba „Ausonica” carpato-dunăreană, dacică.

Ce este cu stema regatului geto-dac, cei doi lei afrontați, pe care o găsim până în 1921 pe stema României Mari?

Și, în sfârșit, ce este cu acel Codex Rohonczy, cronică dacă din secolele XI-XIII, însumând 448 de pagini, scrise în limba carpato-dunăreană, latina dunăreană arhaică, cu alfabet geto-dac, pe care dacoromânii îl mai foloseau încă pe vremea lui Vlad Țepeș (vezi Hașdeu). Ea conține îndemnuri la luptă ale domnitorului Vlad - ca și ale altora - împotriva migratorilor pecenegi (din răsărit) și a ungarilor (din apus). Se descriu 54 de bătălii victorioase, patria noastră arătându-se ca o țară bine organizată.

Când oare se va învăța în școlile române despre așa ceva?

EI, TRACII, AU FOST DACI...

Arborele tracic număra peste 200 de triburi, cele mai cunoscute fiind cele ale dacilor, geților, ramanilor, bessilor (metallurgiști), latinilor etc.

O interesantă afirmație despre daci o găsim la istoricul Dio Casius care a spus: „Și iarăși să nu uităm că Traian - Troian a fost trac veritabil. Luptele dintre Traian și Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost daci”.³⁹

După Mircea Eliade, numărul ramurilor giganticului arbore uman al tracilor se ridică la cca. 200.⁴⁰ Pr. Dumitru Bălașa a alcătuit un tabel al acestora numărând nu mai puțin de 150 de ramuri tracice.

Herodot (425 î.d.H.) considera că „Neamul tracilor este cel mai numeros din lume; tracii au multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți”.

După victoria grecilor de la Maraton asupra perșilor, regele Xerxes (486-465 î.d.H.) își construiește o mare armată în care se menționează de către Herodot și prezența tracilor bithini, din nord-vestul Asiei Mici; aceștia sunt descriși astfel: „Tracii însoțeau expediția purtând pe cap căciuli din blană de vulpe, îmbrăcați cu hitoane, peste care se înfășurau cu mantale viu colorate. În picioare și peste pulpe aveau o încălțăminte din piele de căprioară. Ca arme au sulițe, scuturi ușoare și pumnale mici”.⁴¹

Ovidiu în *Tristele* îi surprinde pe tracii geto-daci astfel: „Îi vezi călări, venind și ducându-se prin mijlocul drumurilor. Între ei nu-i nici unul care să nu poarte tolbă, arc și săgeți îngălbenite de veninul viperei. Au glas aspru, chip sălbatic și sunt cea mai adevărată întruchipare a lui Marte. Părul și barba lor n-au fost tunse niciodată. Mâna lor dreaptă e totdeauna gata să înfigă cuțitul pe care îl are legat la șold orice bărbat”.⁴²

În anul 547 î.d.H. perșii lui Cyrus au înfrânt Regatul Lydiei Tracice din Asia Mică, extinzându-și stăpânirea spre nord-vest până la țărmul sudic al Mării Marmara.

Fig.43. Conducta dacică, veche de peste 2.000 de ani care perforează muntele aducând apa sătenilor din M-ții Orăștiei, Fetele Albe. Conducta a fost descoperită în luna mai 1998 de către Prietenul Dacilor, Andrei Vartic, ajutat de o călăuză.

Regele persan Darius I (522-486 î.d.H.) a întreprins o expediție la nord de Dunăre, iar după același Herodot, singurii traci care s-au luptat cu el au fost geții din Scythia Minor (Dobrogea) nelăsându-l pe acesta să se stabilească acolo. L-au atacat tracii din Munții Pangaion cât și tracii odomanți, stabiliți mai la nord, păstrându-și astfel independența.

Peninsula tracică a Chersonesului (cher-sones = fiii cerului, cei doi Zamolxis), în decursul agitației istoriei va trece de la perși la greci.⁴³

Confederația tribală a tracilor-odrisi care avusese o evoluție strălucitoare va fi desființată în urma unui război fratricid de regele macedonean Filip al II-lea. Acesta va întreprinde o expediție în ținuturile Dunării de Jos (339 î.d.H.), unde regele get Kothelas i-a dat-o pe fiica sa Meda de soție. Aceiași traci-macedoneni după ce i-au învins pe sciți, încărcăți de prizonieri și vite, întorcându-se acasă traversând Munții Haemus (Balcani) au fost atacați de tracii tribali care le-au luat toată prada rănindu-l grav la picior pe însuși Filip al II-lea.

Patru ani mai târziu, un tânăr trac-macedonean, fiul lui Filip al II-lea, Alexandru Macedon (336-326 î.d.H.) va face și el o incursiune în regiunile de la nord de Balcani, în „Țara Zeilor” - Dacia și, precum tatăl său, va da lupte grele împotriva fraților geto-daci al căror rege Syrmos („din Soare”) se baricadase pe un ostrov al Dunării cunoscut azi ca „Păcuiul lui Soare” pe care personal l-am colindat prin anii 1973-74 și l-am găsit izolat și straniu.

O echipă de arheologi lucra cu seriozitate și-mi explica cu plăcere și mândrie, mie și prietenului meu ing. agronom Mihai Păpușoi, despre misterele locului. Eram pe atunci un tânăr doctor al comunei Roseți, jud. Călărași, așteptând să mai treacă un an pentru a-mi începe stagiatura în chirurgie la București, la prof. Juvara. Îl citisem deja, de câteva ori, pe Nicolae Densușianu, așa că discuțiile noastre au fost aprinse, dar politicoase.

Despre regele Syrmos nu auzisem și nici despre înfrângerea lui de mai târziu, dar originea geto-dacă a numelui lui Alexandru, ei nu o știau. Să ne oprim puțin să-i vedem proveniența: Alexan-Dros, „Cel Jertfit Cerbului”, precum Cerbul (lui Orfeu i s-a mai zis și Dros, „Cerbul”, și în amintirea sacrificiului său s-a construit teribila tradiție getică a trimiterii unui Sol Curat la ceruri).⁴⁴

Deci Alexandru este un foarte vechi nume pelasgic, carpato-dunărean. El era mesagerul care o dată la 4 ani era zvârlit între sulițe și prin moartea lui ducea Zeului Suprem mesajul poporului său.

Carpato-dunărenii, în evoluția lor s-au răspândit în jurul nucleului cetății naturale a Munților Carpați, munți greu de trecut, unde aurul, argintul și sarea se găseau din belșug.

Ei, carpato-dunărenii, s-au răspândit peste toată Europa Centrală, de la Alpii Austrieci și din Câmpia Bavariei până în Podișurile Galiției Orientale și până în Stepa Dobrogei, iar de acolo până peste toată așa-zisa Rusie Meridională de la Nistru și până în Kuban (vezi tracii cimmerici), în Asia Mică, în Insulele Mării Tracice (Egee) care au fost la început populate de ei, pelasgo-traco-arieni carpato-danubieni ajungând până în Nordul Africii (vezi garamanii).⁴⁵

Dar dacă istoria a fost așa de generoasă cu neamul nostru tragic, nu același lucru se întâmplă și cu istoricii contemporani.

Bulgarii, aparent un popor slav, sosit de departe, din Asia, se redescoperă azi, nemaiconsiderându-se invadatorii sosiți în secolul al VI-lea d.H. ci, nici mai mult nici mai puțin decât urmașii tracilor!

Ei nu vor să mai aibă nimic în comun cu neamul slav (ori vulgar: bulgar-mongoloid de la Volga).

Citindu-i pe acad. V. Georgiev, prof. A. Fol și pe prof. G.I. Georgiev, descoperi că nici nu au existat traci la Nord de Dunăre iar ei bulgarii au devenit traci prin 1964-1967, extinzându-și istoria cu câteva mii de ani. Și când te gândești că până ce fiica fostului lor președinte Jivkov a devenit istoriografă, ei bulgarii, credeau că sunt slavi la origine!

După cum vedem, nu numai „academicienii profesori de istorie” schimbă istoria, ci și fetele președinților comuniști... și pentru ce, pentru niște interese geo-politice. Nu ar fi fost mult mai simplu să se mândrească cu faptul că ne-au copleșit în secolul al VI-lea d.H., ne-au subjugat și decimat, lăsând în urmă doar un număr mic de supraviețuitori „megleno-românii”? Când vorbești o limbă slavonă (apărută foarte târziu în istoria lumii) cum poți spune că ești trac?! Se știe că de-a lungul râului Marița trăiau tracii odrisi, numele lor fiind menționat până în secolul III î.d.H.

De asemenea, de-a lungul râului Struma trăiau medii - trib din care se trăgea și strămoșul nostru Spartacus, trac ce a clătinat și

însăpăimântat Roma. Născut în jurul anului 113 î.d.H., absorbit în armata romană, și-a permis un „mic concediu” pe cont propriu, a fost prins și transformat în sclav-gladator. Fiind la școala din Capua, excelent pregătit și cu suflet trac, nu a acceptat ideea de a muri pe arenă pentru satisfacția „stăpânilor”, așa că a evadat împreună cu alți 70 de camarazi, alcătuindu-și o mică armată cu care a reușit să clatine Imperiul Roman de atunci.

Spaima i-a obligat pe romani, învinși de câteva ori de armata tracului Spartacus, să trimită împotriva acestuia pe Marcus Licinius Crassus și pe Pompei (adus special din Spania).⁴⁶ Înving de o armată enormă, Spartacus moare vitejește, în anul 71 î.d.H. lângă Silar, râzând fericit în clipa morții, ca toți dacii. Istoria schimbă câteodată înțelesul unor simboluri, așa că numele eroului nostru trac este preluat de germanii socialiști care înființează, după primul război mondial, „Liga lui Spartacus” (Spartakusbund). Aceștia, în frunte cu Rosa Luxemburg și Carol Liebknecht, vor transforma la 30 Decembrie 1918 „Liga lui Spartacus” în Partidul Comunist German. Ce ironie a soartei! Dar tot ei germanii, la numai câțiva ani vor avea o nouă idee, aceea de a fura simbolul vieții veșnice, zvestica pelasgică, transformând-o într-un simbol al intoleranței și cruzimii, manifestat în cel mai extremist sens, creând martiri în proporție de masă.

Astfel, vechi simboluri preluate și folosite necorespunzător, își pierd aparent valoarea, cum s-a întâmplat și cu vechiul semn hitit carpto-danubian al vulturului cu două capete, adoptat de Bizanț, apoi de huni la formarea Imperiului Austro-Ungar, etc., etc., pentru ca în zilele noastre să redevină actual, preluat de noul stat rus...

În acest context trebuie să nu-i uităm pe odrisi, trib tracic din zona Munților Rodopi, care s-au răsculat împotriva Imperiului Roman, în anul 26 d.H.

Lăsându-i la o parte pe bulgarii tracizați peste noapte de fiica președintelui Jivkov și de alți istorici de-ai lor, să mergem ceva mai la sudul teritoriului tracic. Cu privire la numele acestui teritoriu, Herodot spunea: „Elada (Grecia, n.a.) era un ținut care mai înainte vreme se numea Pelasgia”.⁴⁷

Ei, grecii, sosiți între anii 1900-1400 î.d.H. în patru valuri: aheii, ionienii, dorienii, eolienii, ne-au găsit acasă, pe noi pelasgii carpto-danubieni, care ne numeam traci (nume prima oară menționat de

același Herodot). Ei ne-au învins de mai multe ori, reușind să ocupe partea sudică a Peninsulei Balcanice.

De la noi au luat apoi Asia Mică (vezi războiul împotriva tracilor-ramani locuitori ai Troiei) după cum și insulele din Marea Tracică (grecii schimbându-i numele în Marea Egee; vezi războiul dus de greci sub conducerea lui Temistocle împotriva tracilor-sinthioni).

Revanșa împotriva grecilor ne-a fost adusă de tracul-pelasg Alexandru Macedon (336-323 î.d.H.) care cucerește Grecia și conform tradițiilor timpului îi angajează pe învinși în trupele sale.

Acesta reconstruiește într-o perioadă foarte scurtă Marele Imperiu Pelasgic, recucerește Egiptul, Mesopotamia, Persia, India, capitala acestui Mare Imperiu Pelasgic, reînviat, fiind la Pela.

Vremea a trecut și după 2000 de ani, de astă dată „istoricii greci” îl redescoperă pe macedonul Alexandru ca fiind „grec” și îl pun în Pantheon (după 2000 de ani !!!). Dar nici bulgarii nu se lasă, și-l adjudecă și ei pe „strămoșul” Alexandru, considerându-l unul din cei mai mari generali bulgari ai antichității.

Singurii care nu și l-au revendicat pe Alexandru ca fiindu-le neam și strămoș ... sunt românii.

Între timp pelasgii au devenit și ei greci, precum și tracii (o fi greșit Herodot când îi considera pe traci ca fiind alt neam decât grecii)!

Despre teritoriile locuite de pelasgo-traci același Herodot spunea: „De la Pădurea Hercinică, limita vestică a spațiului pelasgo-tracic trece prin Alpii Răsăriteni, ocolind Noricum, provincie cu populații predominant dacice și celto-germanice, și apoi coborând la Aquileea (azi Terzo d’Aquileia - Italia), în golful veneților. De aici, limita vestică, sud-vestică a spațiului pelasgo-tracic urmărea țărmul Mării Adriatice, întreg țărmul de vest al Peninsulei Balcanice, până în Creta”.⁴⁸

Populațiile, neamurile pelasgo-tracice de la Marea Adriatică, din „ținuturile ilirice”, atingeau, potrivit informațiilor lui Strabon, Istrul și Alpii dintre Italia și Germania: „populațiile pelasgo-traco-ilirice încep de la acel lac (este vorba de lacul Constanța dintre Elveția și Germania de azi, n.a.) alături de care locuiesc vindelicii, retii și helvetii... Amintitul teritoriu (alpino-panonico-iliric), dacii l-au prefăcut într-un pustiu, în urma războiului în care i-au biruit pe boi și pe taurisci - seminții celtice de sub stăpânirea lui Critasiros. Dacii pretind că ținutul acesta ar fi al lor, cu toate că este despărțit de ei prin râul Parisos

(Paar de azi în Germania, n.a.) care vine din munți și se varsă în Istru (Dunăre)...”.⁴⁹

Originea acestui popor tracic, căruia geografia și condițiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menținută cu toate invaziile, încrucișările și suprapunerile orientale, se confundă cu cea a arienilor carpato-danubieni, a vechilor pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulți cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spațiul carpato-dunărean (Marija Gimbutas), în timp ce consideră că spațiul din care au pornit popoarele europene este situat pe teritoriul dintre Valea Dunării, Marea Egee (Marea Tracilor) și Marea Neagră (Marea Getică).⁵⁰

Istoricilor și arheologilor li s-au alăturat și unii lingviști, printre care trebuie amintit Vladimir Georgiev. Importanța tracilor în istorie și a spațiului tracic a fost subliniată științific prima oară de către Vasile Pârvan.

Născut la 28 Sept. 1882, în cătunul Perchiu din Comuna Huruiеști, Jud. Tecuci, fiu al unui învățător rural, Vasile Pârvan a fost un alt îndrăgostit de preistoria poporului român. El ajunge la 27 de ani membru al Academiei Române, Profesor de istorie antică la Universitatea din București, Director al Muzeului Național de Antichități. El este autorul sintezei istorico-arheologice despre protoistoria Daciei, pe care a intitulat-o *Getica*. În această lucrare V. Pârvan a pus în evidență, documentat și convingător, măreția poporului geto-dac. El va muri timpuriu, înainte de a atinge vârsta de 45 de ani, lăsându-ne un tezaur de neprețuit, opera lui științifică.

Din punct de vedere lingvistic, mulți cercetători susțin existența unei limbi ariene, carpato-danubiene (pelasgice) care a stat la originea limbii tracice, cu diferite variante locale. Având în vedere legăturile între limba hitită și limbile ariene, se poate afirma că mișcări de popoare au avut loc de la apus spre răsărit, adică din Europa spre Asia și nu invers. Forma veche a cuvintelor hitite constituie o dovadă că hitiții s-au desprins din trunchiul carpato-danubian, european, pătrunzând în Asia Mică. Sunt suficiente dovezi de natură arheologică și antropologică pentru a îngădui afirmația că, încă din epoca neolitică în spațiul tracic și într-o arie limitofă acestuia, exista o populație autohtonă, din care își trag rădăcinile popoarele istorice europene, iar această populație poate fi considerată din punct de vedere lingvistic ca preariană.⁵¹ Ținând seamă de faptul că istoricii și

arheologii au neglijat, necuvenit, mitologia noastră traco-dacică, precum și alte mitologii cu scrieri epice precum sunt Vedele și Upanișadele sanscrite, consider că introducerea lor în circuitul cercetărilor ar fi în avantajul nostru, al românilor și în special în avantajul iluminării trecutului îndepărtat al continentului european.

Simpozionul internațional de tracologie care a avut loc în Bulgaria (15-18 Mai, 1998) cu temele de mai jos scoate în evidență cele afirmate de noi mai înainte:

1. Cel mai vechi simbol pre-tracic găsit în lume - zvastica - 6.000 î.d.H.
2. Primele ornamente și măști de aur (tracice) găsite în lume - 3.800 î.d.H. (Karanovo V-VI).
3. 1600 de tezaure ale regilor traci - cele mai frumoase din lume.
4. Noi splendori tracice.

În *Iliada* Homer spunea despre traci că „armatele lor străluceau de scuturi de aur și tezaurele lor erau așa de prețioase că regele Priam (rege al Troiei tracice) a putut să ia înapoi, de la greci, capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă cupă tracică de aur”.⁵²

Toate marile civilizații au înflorit pe văile unor mari fluvii și în special la gurile de vărsare ale acestora: cea egipteană pe Nil, cea mesopotamiană, între Tigru și Eufrat, cea indiană, pe Ind și Gange, cea chineză, pe Fluviul Galben, iar cea europeană, cu voia sau fără voia „marilor profesori de istorie și arheologie”, pe valea Dunării (Istrului, Danubiului) și în special în zona deltei acesteia. Acesta este leagănul adevărat al civilizației proto-europene, în străvechea vatră tracică a Carpaților, a Dunării carpatice. Aici veneau grecii în antichitate să-și caute Lâna de Aur și bogățiile agricole dunărene. Aici s-a dezvoltat faimoasa Epocă de Aur, cu Cimitirul Eroilor de la Gurile Dunării și Lăcașul Zeilor din Cetatea Koga-Ion-ului.

Uitați-vă pe hartă și veți vedea ce fantastic arată acest spațiu, unde din trupul munților țâșnesc izvoare ce se prefac în râuri care se desfășoară ca un evantai spre Dunăre, străbătând văi calme și dealuri molcome, prielnice agriculturii și păstoritului. De sus, din avion această rețea hidrografică, cu forma de elipsă, seamănă cu un Ou al Genezei. Munți de sare, fără de care e greu de conceput viața omului și creșterea vitelor, reprezentau în antichitate o bogăție mai mare ca aurul, poate cea mai de seamă bogăție pentru oamenii vechimii, bogăția vieții, fără de care viața nu poate exista.

Bogățiile solului și subsolului au făcut ca spațiul tracic să fie râvnit de triburile și popoarele învecinate - spre acel El Dorado al antichității își orientau dorințele jefuitoare vecinii. Invadatorii europeni au venit și încă mai vin de la răsărit, mișcările dinspre sud spre nord fiind determinate nu atât de cauze economice, cât de modificări ale climatului, de schimbarea florei și faunei. Precum orice pom ce dă roade și semințe, caută să le răspândească în preajmă, așa și neamul nostru al daco-tracilor, prin triburi prolifică, a rodit și s-a răspândit fie la marginea teritoriului său de viațuire, fie deplasându-se la distanțe mai mari până în Asia ori trecând strâmtoarele Bosforului și ale Dardanelor până în Anatolia; așa au ajuns ramano-dardanii să ridice orașul cetate Troia, iar brigii să alcătuiască o „filială“ care a luat numele de Frigia; mysii nu erau altceva decât o fărâmă a moesilor din sudul Dunării; mesapii, iapygii și veneții din Italia de răsărit erau surplusuri ale traco-ilirilor din Dalmația și din Panonia (unde a existat statul Rama până la venirea ungarilor, după cum atestă o serie de surse toponimice).⁵³

Extinderea neamului carpato-danubian se poate asemena cu o explozie atomică, avându-și epicentrul acolo, acasă, în Țara Soarelui, în Daksha pre-sanscrită, ariană. Îi vom găsi pe strămoși pe râul Hipanis (Bug) și Borystene (Nipru). Cimmerienii vor fi împinși de către sciți spre sud, dar și ei sciții se vor topi în marea populație tracică, tracizându-se, lăsând în urma lor doar... un nume. Ei tracii care se întindeau spre apus până la Oceanul Atlantic, au pătruns și pe Valea Vistulei întemeind cetăți ca Getidava; alte ramuri ca etruscii și veneții se vor îndrepta spre Valea Padului. Peninsula Italică au cucerit-o de cel puțin patru ori, ultima dată sub conducerea strălucitorului raman Enea - plecat din zona Oltinei (Dobrogei de azi) ori, după Homer și Vergilius, de la Troia. Când Demostene și Ificrate socoteau ca o cinste faptul că mamele lor fuseseră trace, când grecii „ne împrumutau” zeii schimbându-le doar numele, înfruptându-se din plin din miturile și credințele geto-dacilor, cum să nu ridicăm vocea azi, noi urmașii acelor daco-traci și să spunem lumii adevărul? De ce să tăcem, umiliți și furați de al nostru trecut glorios din dorința „inteligentă“ de a nu ne supăra „vecinii”? Cine au fost și cine sunt ei vecinii?!

Niciodată un popor umil și fricos nu a fost respectat, niciodată un iepure nu va sta alături de un lup! Este timpul să ne trezim, să ne

scoatem ochelarii de miopi, primiți de la vecini și să ne uităm cu mândrie, acolo, departe în trecut, redescoperindu-ne și mândrindu-ne cu noi înșine. Nu este nimeni în toată Europa, care să aibă o istorie mai veche, mai frumoasă și mai fantastică decât a noastră.

Noi nu trebuie să uităm că suntem aici, pe acest pământ european primii, înaintea grecilor, italienilor, francezilor, germanilor or turcilor, înaintea englezilor or slavilor.

Ei toți, noii veniți, doresc ca noi să nu fi existat; astfel ca ei să aibă drepturi! Ei spun că Transilvania a fost lipsită de populație, iar ei au venit și au locuit-o. Ei ne încurajează în naivitatea noastră să credem că de fapt noi am apărut după 106 d.H., prin unirea dintre „doi bărbați” Traian și Decebal, Traian - cuceritor a 14% din teritoriul Daciei, în urma unui război fratricid.

E timpul să realizăm că noi avem istoria noastră, cu mii și mii de ani înaintea sosirii romanilor pe câțiva kilometri din teritoriul Daciei; istoria noastră a început atunci, de mult, când noi am început să făurim Europa, să cucerim Asia: China, India și Japonia, Anatolia, Sumerul și Asia Mică, Palestina și Mesopotamia, Nordul Africii.

Aceasta este istoria noastră, a carpato-danubienilor, pelasgilor, tracilor, daco-românilor. Noi daco-românii reprezentăm coloana vertebrală a istoriei lumii contemporane.

MERGI LA SECȚIUNEA URMĂTOARE